

OCENJUJEMO

Gledališče

**P. Dooley in W. Holzman,
W. Mastrosimone, D. Auburn,
N. Shengold, L. Wilson:
Izgubljene ljubezni**
**Slovensko ljudsko gledališče
Celje**

★★★★★

Režiser Nikola Zavišič je s predstavo *Izgubljene ljubezni* še enkrat dokazal, da je mojster kolažiranja. Tokrat mu sicer ni bilo treba samostojno sestavljati odlomkov različnih del (kar kot dramatik in dramaturg sicer počne zelo suvereno), temveč je z upravnico SLG Celje **Tino Kosi** izbral pet miniatur oziroma tako imenovanih desetminutnih iger in jih zložil v zaokrožen omnibus. Rezultat je kot ponavadi zelo soliden, poleg tega je predstavljena pri nas – vsaj v profesionalnem gledališču – skoraj povsem neznana kratka dramska forma, ki ima seveda določene slabosti, vendar z dovolj domišljenim izborom in veznim tkivom lahko tvori smiselno in prepričljivo celoto.

Vseh pet ameriških kratkih dram niti po kakovosti besedila niti po izvedbi ni enakovrednih, mestoma se zdijo dialogi ali celo zapleti nekoliko »ameriški«, torej bodisi preveč prostodušni ali preveč »odbiti«. Res mora biti absurdna nota ena od temeljnih izhodišč tovrstnega gledališča, vendar se zdijo včasih replike in šale nekoliko preplitve, toda to so le manj pomembne pomanjkljivosti, igralci in igralk, ki se večinoma predstavijo v tandemih, z interpretacijo večinoma nevtralizirajo tudi tekstovno šibkejšo zastavljene poante.

Med bolj domiselne miniature vsekakor sodi besedilo *Dosmrtno, štirideset let pogojno* Nine Shengold, med bolj humorne pa *Poročni duet* Lauren Wilson, in to zaradi protagonistov, predvsem

Lize Marije Grašič, ki se ji uspe izviti iz shematično anekdotičnega v »realen« polnokrven lik, kljub temu – ali pa prav zato – pa (p)ostane še toliko bolj zabavna. Sicer pa je celotna tema ljubezni predstavljena bolj anekdotično, kot se za tovrstno dramsko formo spodobi, trije veliki sklopi, ki naj bi označevali to čustvo, torej intimnost, pripadnost in strast, so izpostavljeni v različnih jukstapozicijah, vendar brez sentimentalnosti in patosa.

Namesto tega sta uporabljena tehnika in tempo vodvila, Zavišič se je odločil še stopnjevati karikaturu medosebnih odnosov z norčavo scenografijo (Irena Kraljić), kostumografijo (Mateja Benedetti) in mestoma kar harlekinsko masko, kabaretno atmosfero pa dopolnjujejo songi (avtorja glasbe sta Sonja Lončar in Andrija Pavlovič oziroma LP Duo), ki so obenem vložek, medigra in povezovalna nit. Pet miniatur je tako prepletenih v miniaturno komedijo nravi, ki so obenem kratkočasne pa tudi poučne, vendar brez didaktičnega podtona. Če želimo, si lahko bolj

kompleksna ozadja preberemo v gledališkem listu (pohvala SLG Celje, ki v rubriki *Mlada misel* daje priložnost mladim, tokrat je to študentka drugega letnika podiplomskega študija dramaturgije na AGRFT Anja Rošker), čeprav je v besedilu in na odru tovrstne kompleksnosti malo ali nič, ne nazadnje je eden od ciljev tovrstnih dramskih miniatur, da nas udarijo naravnost v želodec ali nekoliko višje v srce.

Pred več kot stoletjem je Otto Bierbaum zapisal, da ima današnji človek »varietejske živce« in da ima le še malokdo sposobnost slediti velikim dramskim sklopom in »svoje čutno življenje za tri ure uskladiti na en ton«, ter s tem napovedal prevlado varieteja nad klasičnim gledališčem. No, možak se je zmotil, vendar občasno vsekakor takšna forma ni samo sprejemljiva, temveč tudi nujna. Še posebej, če je tako solidno uprizorjena, kot so tokratne celjske *Izgubljene ljubezni*.

PETER RAK

